

RAJCZYNA (2) *sb f*

Pierwsze a jasne, końcowe pochylone.

sg N rajczyną (1). ◇ pl N rajczyn(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Żona rajcy (2) : (nagł) O Mieyfckich żonach: Rozdzielenie Siodme. (-) PAtrzże záfie mieyfckich żon/ [...] płtrzą fie też by srocżki/ Twarz gore/ trzewik łkrzypi/ brwi czarne y oczki. (marg) Ráyczyne. (-) BielSat D2v.

W połączeniu z przymiotnikiem od nazwy miejscowej (1): Tegoż roku Málcherowa ráyczyna Krákowłka z nawodu czártowłkiego/[...] częścią theż przez żydy namowiona/ Krześcijánłką wiárą wzgardziłá BielKron 424.

[W połączeniach szeregowych: Dzis miedzi nami niepoznać gdzie małżonka/ gdzie wdowa/ gdzie panna/ gdzie woiewodzianka/ gdzie ziemianka/ gdzie rayczynna/ gdzie rzemieslnicżka Senatulus 1004, 1003, 1004 [2 r.]; Niechay wżdy rozność/ będzie co Woiewodzina/ Kafztellanká/ Ziemiánká/ álbo y Ráyczynna. PaprPrzykaz C2.]

[Szereg: »rajczynna z burmistrzową«: Alic pání Ráyczynna z Burmiłtrżową łądzi PaprPrzykaz B3v.]

DDJ